

významné skutečnosti a st-l také nemůže uvést konkrétní bod, ve kterém by bylo spatřovati nějaký nedostatek řízení.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 2327.

Policejní věci trestní: I. Ke skutkové povaze policejních trestních přestupků stačí, že předpisy dané z policejních ohledů byly přestoupeny, není však třeba ani zlého úmyslu ani zavinění. — II. Závazku jí uloženého policejním předpisem nemůže se osoba zavázaná zprostiti tím, že ustanoví zástupce, kterému uloží konati příkaz policejní, pokud úřad neuznal, že ustanovení zástupce zprošťuje osobu původně zavázanou odpovědnosti.

(Nález ze dne 7. května 1923 č. 7628).

Prejudikatura: Boh. 386 adm.

Věc: Fr. B. v Brně proti zemské správě politické v Brně o trestní nález.

Výrok: Stížnost se zamítá jako nepřipustná.

Důvody: Trestním nálezem městské rady v Brně ze 24. ledna 1923 byl st-l uznán vinným přestupku vyhlášky obecní rady v Brně ze dne 27. července 1893 č. 12.348, jehož se dopustil tím, že dne 8. října 1922 neosvětlil schodiště v domě č. —, jehož majitelem jest, od soumraku až do uzavírací hodiny a byl potrestán peněžitou pokutou 10 K.

Nař. rozhodnutím zamítla zsp odvolání, protože skutková podstata přestupku jest prokázána. Stížnost na rozhodnutí to podanou neshledal nss důvodnou.

Vyhláška z 27. července 1893 obsahuje úřední příkaz, že schodiště a uzavřené chodby všech domů v Brně musí býti od soumraku do uzavírací hodiny pořádně osvětleny. Příkaz ten je řízen přímo na majitele domů, jimž se ukládá povinnost, aby za tím účelem učinili potřebná opatření. Odpovědnost za opomenutí tohoto příkazu může podle slovního znění stíhati tedy jedině majitele domů.

Ke skutkové povaze policejních trestních přestupků stačí, že předpisy z policejních ohledů dané byly přestoupeny a nevyhledává se ke skutkové povaze ani zlý úmysl ani zavinění, nýbrž stačí, že policejní předpis stanoví, kdo jest za zachování předpisů vůči úřadům odpověden, a že příkaz předpisem daný nebyl splněn.

Názor ten vyslovil již nss v nálezu Boh. 386 adm., na jehož odůvodnění se dle Šu 44 jedn. ř. poukazuje.

V daném případě bylo správním řízením bezvadně zjištěno, že schodiště 8. října 1922 osvětleno nebylo.

Tím jest splněna skutková podstata přestupku shora uvedeného nařízení, neboť opomenutím osvětlení domu neučinil st-l právě potřebné opatření, které jemu jako majiteli domu zmíněná vyhláška ukládá, činic jej za opomenutí to výslovně odpovědným.

Tím, že st-l, jak tvrdí, ustanovil osobu spolehlivou a způsobilou k obstarávání osvětlování domu, nemůže se zhostiti osobní odpověd-

nosti, pokud úřad ohlášení takového zástupce neuznal za závazné a osobní odpovědnost majitele vylučující.

Z těchto úvah bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 2328.

Zajištění bytů pro státní zaměstnance: Skutečnost, že prováděcí nařízení k Šu 13 zákona z 11. července 1922 č. 225 Sb. nebylo dosud vydáno, nebrání úřadu, aby mohl být podle tohoto předpisu zajistiti.

(Nález ze dne 7. května 1923 č. 7667)

Prejudikatura: Boh. 1950 adm.

Č. 2329.

Řízení před nss-em: I. Nezaujme-li žal. úřad stanovisko k vývodům stížnosti aniž zašle správních spisů, má nss za to, že skutková tvrzení stížnosti se shodují s obsahem správních spisů. — II. Není vadou podstatnou, dal-li úřad doručiti svoje rozhodnutí směřující proti akciové společnosti jejímu řediteli, nebyla-li tím společnosti samé obrana stížena.

(Nález ze dne 7. května 1923 č. 7750.)

Prejudikatura: ad I. Boh. 1762, 2148 a j. adm.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: Nař. rozhodnutím nevyhověla zsp v Opavě odvolání stěžující si akciové společnosti proti výměru osp-é, jímž společnosti byl dán příkaz, aby znovu pronajala rodinný dům »Daheim«. Rozhodnutí to bylo dodáno řediteli společnosti Dru. Ludvíku Sch. — — —

Žal. úřad zamítl odvolání z příkazu k opětnému pronajetí domu poukazem na slovné znění Šu 2 zákona ze dne 11. července 1922 č. 225 Sb. vycházející zřejmě z toho, že v domě stěžující si společnosti nejsou byty určené pouze k občasnému užívání, jako byty pronajímané pravidelně lázeňským hostům v místech lázeňských a tak zvané letní byty.

St-lka tvrdila v správním řízení, že budova, o niž jde, jest částí sanatoře, je v ohražené části sanatoře a byla pronajata po více než 20 roků vždy nemocným nebo letním hostům a jen přechodně v roce 1920 soukromé společnosti pro úřednické byty. Jde tedy dle tvrzení st-lky o byty určené k občasnému užívání, jak je na mysli má odst. 2 § 2 zákona 225/22, což žal. úřadem nebylo náležitě vyšetřeno.

Poněvadž nebyly zaslány správní spisy a úřad nezaujal stanovisko k obsahu stížnosti, nutno míti za to, že tvrzení stížnosti jest ve shodě s administrativními spisy.

Z toho však plyne, že žal. úřad, když rozhodoval o odvolání, k těmto skutkovým okolnostem nepřihlížel, nezaujal k nim stanovisko a je nezjistil a nehodnotil.